

Першапачаткова населены пункт існаваў як каралеўскі двор. Паводле Пісцовай кнігі Гарадзенскай эканоміі 1558 года, асноўную частку вялікакняжацкіх сялянгароднікаў у двары Лабна і навакольных вёсках складалі праваслаўныя сяляне, што можна прачыць па імёнах: Трахім, Анупрый, Харытон, Панас, Мікіта, Сенька, Хама, Дзям’ян, Палікарп, Цімафей, Панкрат, Даніла, Парфён. Аднак сустракаліся і імёны каталіцкія – Станіслаў, Барталамей, Мацей. † У 1715 годзе кароль Аўгуст II, “жадаючы, каб хвала Божая памнажалася ў яго падданных”, заснаваў уніяцкую парафію ў Лабне. Да гэтага часу мясцовыя сяляне належалі да парафіі саборнай царквы ў Гродне (маецца на ўвазе Прачысценская царква), выбіраліся туды вельмі рэдка, нараджаліся і паміралі без адпаведных царкоўных абрадаў, “застаючыся амаль без ведання Бога, свайго стваральніка”. Гродзенскі эканом Мацей Грабоўскі пабудаваў святыню на некалькіх закінутых дзялянках лабненскіх сялян-агароднікаў, а кароль надзяліў яе 5-цю валокамі зямлі ў Навасёлках, Канюхах і пад самым горадам. Першым святаром у Лабне быў кс. Пётр Губінскі. У склад парафіі ўваходзілі вёскі Лабна (або Падлабенне), Агароднікі (цяпер Лабна-Агароднікі), Навасёлкі, Канюхі, Багатыры-Польныя, Навумавічы і Салаўі, Адамавічы (тут грэка-каталіцкай была толькі нязначная частка насельніцтва) і Пракаповічы.

У 1804 годзе пастаўленая ў часы Аўгуста II царква яшчэ існавала. Гэта быў невялікі драўляны храм, крыты гонтам, з адной маленькай вежачкай над галоўным фасадам і 4-ма вокнамі. Вакол працягвалі хаваць памерлых, паколькі асобная тэрыторыя пад могілкі яшчэ не была выдзелена. У храме размяшчаліся 3 алтары з абразамі Святой Тройцы, Маці Божай і Божага Нараджэння. Кнігі былі ўсходнеславянскай традыцыі: служэбнік, надрукаваны ў Супраслі, Актоіх, Евангелле, Трэбнік і Псалтыр. Святаром у царкве быў Юстын Медзьеўскі, базільянін. Уніяцкая парафія Лабна фармальна ўваходзіла ў склад Рымска-каталіцкай парафіі Адамавічы.

Пасля далучэння ўніятаў да праваслаўя ў 1875 годзе на месцы старой царквы ўзвялі мураваную Пакроўскую царкву. Адбылося гэта каля 1882 года. Царква была тыповай “мураўёўкай” з вежайзваніцай і асноўным чатырохкутным аб’ёмам. Можна меркаваць, што канчаткова будаўніцтва святыні завяршылася каля 1887 года. Вядома, што на будоўлю было выдзелена 6929 рублёў, а працамі кіраваў член тэхнічна-будаўнічага камітэта Міністэрства ўнутраных спраў Жыбер.

Пасля дэкрэта аб рэлігійнай талерантнасці 1905 года большасць насельніцтва хутка перайшла ў каталіцтва, аднак праваслаўная парафія яшчэ трымалася да 1915 года. Тады немцы, якія акупіравалі нашы землі, зрабілі ў будынку склад. У такім стане ён прастаяў

больш за 10 гадоў, ажно пакуль у 1929 годзе не была створана каталіцкая парафія з касцёлам Маці Божай Ружанцовай. Цяпер парафія належыць да Сапоцкінскага дэканата Гродзенскай дыяцэзіі.

Адно з самых цікавых месцаў у парафії – могілкі. Тут пахаваны святары розных канфесій а таксама парафіяне – праваслаўныя і католікі. Адна з найбольш цікавых магіл – пахаванне Якава Гейштара (памёр у 1872 годзе), апошняга грэка-каталіцкага дэкана Аўгустоўскага дэканата. Можна сказаць, што гэта быў апошні афіцыйны кіраўнік уніяцкай царквы ў Беларусі ажно да канца XX стагоддзя.